

Sztandar Biblijny

„Ześlij światłość i prawdę Twoją! Niech one mnie prowadzą...”

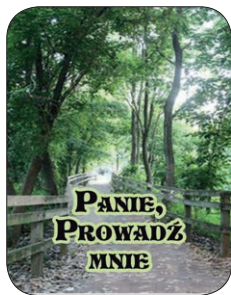
Psalm 43:3

„PODNIĘCIE SZTANDAR DO NARODÓW”

— Izajasza 62:10 —

Wewnątrz numeru:

Jak Bóg pomaga swemu ludowi.....	34
Prawda o charakterze Boga Jehowy.....	38
Dwa kielichy.....	44
Dziesięć wersetów, które mówią nam jak miłować.....	47
Cytaty, które są perłami.....	47
Uczta króla Balsazara.....	48

JAK BÓG POMAGA SWEMU LUDOWI

„Naucz mnie, Panie, drogi Swojej i prowadź mnie ścieżką prostą z powodu wrogów moich!” (Ps. 27:11, NP).

BÓG Jehowa w Swej łaskawości zaprosił wybranych, powołanych i wiernych tego rozszerzonego Wieku Ewangelii, by zasiedli do Jego Stołu Prawdy i byli nauczani przez Jego wybranych przywódców. Dziecko Boże staje się usprawiedliwione przez wiarę w Chrystusa, następnie dochodzi do poświęcenia swego życia Niebiańskiemu Ojcu przez porzucenie swojej woli i woli świata oraz przyjęcie Boskiej woli za swoją własną. Bóg zachęca Swych wiernych: „Wynijdzie z niego, ludu mój” (Obj. 18:4). Ta myśl jest nam podana w Jer. 51:6: „Uciekajcie z pośrodku Babilonu”. Jako poświęcone dzieci Boże, nie należymy już dłużej do szatana w Babilonie, lecz wiemy, że PAN może kierować naszą drogą w sposób, jaki dla nas wybierze, jeśli poddamy się Jego opiece! Tak, podobnie jak król Dawid wołamy: „Serce czyste stwórz we mnie, o Boże, a ducha prawego odnow we mnie!” (Ps. 51:12, NP).

Jak błogosławiony przywilej PAN stawia przed usprawiedliwionymi, poświęconymi i uświęconymi w naszym wersecie! Możemy prosić o zrozumienie Jego Słowa używając wyrażenia „naucz mnie, PANIE, drogi Swojej” i z ufnością

oczekiwać na odpowiedź. Jeśli studujemy Pismo Święte próbując znaleźć podstawową zasadę Boskich nauk, wtedy polecamy wszystko Ojcu w modlitwie, prosząc Go, by prowadził nas przez rozsądek i rozum, a następnie używamy tego rozsądku i rozumu według naszych najlepszych zdolności. Wówczas przychodzimy do stołu PANA, aby być karmieni, co jest naszym przywilejem. Jer. 15:16 mówi: „Gdy się znalazły mowy Twoje, zjadłem je, a było mi słowo Twoje weselem i radością serca mego, ponieważ się nazywam od imienia Twego, Panie, Boże zastępów!”

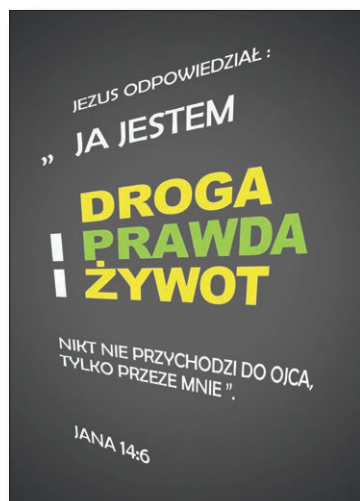
Wówczas przychodzimy do stołu PANA, aby być karmieni, co jest naszym przywilejem. Jer. 15:16 mówi: „Gdy się znalazły mowy Twoje, zjadłem je, a było mi słowo Twoje weselem i radością serca mego, ponieważ się nazywam od imienia Twego, Panie, Boże zastępów!”

Cały świat znajduje się w stanie odosobnienia od Boga. Kiedy pytamy, dlaczego tak jest, Biblia informuje nas, że jest to rezultat nieposłuszeństwa Adama wobec sprawiedliwego prawa jego Stwórcy. Zatem dostrzegamy, że Bóg nie jest odpowiedzialny za obecne warunki – choć dla mądrego celu dozwolił na ich zaistnienie. „Ciągłe spory ludzi spaczonych na umyśle i wyzuty z prawdy, którzy sądzą, że z pobożności można ciągnąć zyski [odstęp od nich, KJV]” (1 Tym. 6:5, NP). Bóg Jehowa stworzył człowieka w korzystnych warunkach oraz z dostateczną wiedzą umożliwiającą mu podjęcie właściwej drogi. Człowiek sprowadził na siebie przekleństwo śmierci i wszystkie skutki tego przekleństwa przez postępowanie według własnej woli (podobnie jak szatan, pierwszy grzesznik) i w konsekwencji tego, przekleństwo wprowadziło cały ród Adama w Boską niełaskę.

Pierwsze kłamstwo szatana w Edenie wprowadziło w błąd matkę Ewę, by zważyła w prawdę Boskiego stwierdzenia: „Ale z drzewa wiadomości dobrego i złego, jeść z niego nie będziesz; albowiem dnia, którego jeść będziesz z niego, śmiercią umrzesz [na pewno umrzesz, KJV]” (1 Moj. 2:17). Adam nie był zwiedziony; on był rozmyślnie nieposłuszny wobec Boskiego rozkazu i sprowadził karę śmierci na siebie i całe swoje potomstwo. Oddzielona od Boga ludzkość stopniowo dostawała się pod wpływ Boskiego przeciwnika, który coraz bardziej poddawał ich mocy przesądów i niewiedzy. Właściwie jest to prawdą w odniesieniu do wszystkich klas we wszystkich krajach. Lecz chociaż Bóg nie zamierza, aby zasłona niewiedzy zawsze ciążyła na ludzkości, to woli pozostawić ją na pewien czas w tym stanie zaniechania, wiedząc, że w obecnych warunkach lepsze jest dla niej trwanie w niewiedzy. Wiedza sprowadziłaby na zwykłego człowieka odpowiedzialność, której w obecnych warunkach nie byłby w stanie znieść.

Bóg ma szczodre zarządzenia, przez które każda ludzka istota będzie mieć pełną sposobność otrzymania błogosławieństw przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, lecz zostaną one wprowadzone w przyszłości. Za pośrednictwem Ewangelii Bóg dał zapro-

szenie dla pogańskich narodów. To zaproszenie jest skierowane tylko do tych, którzy są niezadowoleni z obecnych złych warunków i pragną wejść w stan Bożej łaski; jak mówi Apostoł: „Aby szukali Boga, czy nie znajdą Go niejako po omacku” (Dz. Ap. 17:27, BT). Jedynymi, których Bóg zaprosił podczas Wieku Ewangelii byli ci, którzy tęsknili do Boga i walczyli przeciw grzechowi. Wszystkie obietnice Biblii są przeznaczone dla tych dochodzących do

punktu, w którym pragną oderwać się od zła w sobie, w innych i w złych systemach i przybliżyć się do Boga. Ta cenna myśl jest podana w 1 Piotra 2:9: „Ale wy jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście opowiadali cnoty Tego, który was powołał z ciem-

ności ku dziwnej [wspaniałej – KJV] Swojej światłości”. „Ujrawszy tedy Jezus Natanaela idącego do Siebie, rzekł o nim: Oto prawdziwie Izraelczyk, w którym nie masz zdrady” (Jana 1:47).

Zajmując się klasą powołanych ze świata Bóg używa różnorodnych metod działających wobec nich. W czasach Starego Testamentu On mówił przez proroków. W późniejszych czasach mówił przez Swego Syna i Apostołów. Na początku to Ojciec powołuje i pociąga nas aż do czasu, gdy przyjmujemy Jego łaskę w Chrystusie i poświęcamy się. Ten warunek jest podany w Ewangelii Jana 6:44: „Żaden do Mnie przyjść nie może, jeśli go Ojciec Mój, który Mnie posłał, nie pociągnie [zaprosi - KJV]; a Ja go wzbudzę w ostateczny dzień”. W tym rozszerzonym Wieku Ewangelii trwa pewna selekcja lub wybór, dopóki nie rozpocznie się Tysiącletnie Pośredniczące Panowanie Chrystusa. W tym szczególnym zaproszeniu jest pewna wyłącność. Musimy uznać i zaakceptować, że Ojciec nie pociąga obecnie całej ludzkości! Praca pociągania świata należy do następnego Wieku – czas wspomniany w Obj. 22:17, gdy woda życia będzie płynąć darmo i każdy, kto chce, będzie mógł przyjść, jeszcze nie nadszedł. Jednak z posłannictwem dla klasy powołanych sprawa przedstawia się inaczej.

Gdy rozważamy dzieło Królestwa Chrystusowego, polegające na błogosławieniu całego świata ludzkości błogosławieństwami restytucji z Dz. Ap. 3:19-21, analizujemy słowa Syna Bożego i Apostołów, aby znaleźć wyraźnie i konkretnie oświadczenie, że Bóg, jest doskonały w Mądrości, Sprawiedliwości, Miłoś-

ci i Mocy, i że w takim stopniu, w jakim jednostka dochodzi do zrozumienia charakteru swego Stwórcy, będzie mogła zrozumieć Jego plany i zamierzenia. Chociaż wielu ma ogólną wiedzę o Bogu, tylko ci, którzy przybliżają się do Niego w wyznaczony przez Niego sposób, mogą wejść w jakikolwiek kontakt z Nim. Muszą zostać przedstawieni, bo inaczej nie będą mogli słyszeć Boga ani On nie będzie zajmował się nimi. Ktokolwiek przychodzi do Ojca, musi przyjść przez Syna, jak oświadcza nasz Pan: „Ja jestem droga i prawda, i żywot, nikt nie przychodzi do Ojca, tylko przeze mnie” (Jana 14:6, NP). Wszyscy, którzy będą przychodzić w ten szczególny sposób, mają przywilej, by przyjść i wszyscy tacy poznają Go, będą Jemu ufać i w pełni rozumieć wszystkie Jego cele i zamiary. Ponadto oni muszą kłaść swoje życie, pełniąc Jego wolę, jak czynił to ich Wzór i Głowa. Wtedy Bóg przyjmuje ich do Swjej rodziny i będzie do nich mówił jak do Swych dzieci. Lecz jeśli nie staną się Jego dziećmi, to On w ogóle nie będzie się nimi zajmował przed Tysiącletnim Pośredniczącym Panowaniem Chrystusa.

PAN mówi do niezbożnych: „Cóż ci do tego, że opowiadasz ustawy Moje, a bierzesz przymierze moje w usta twoje? Ponieważ masz w nienawiści karność i zarzuciłeś słowa moje za się” (Ps. 50:16,17). Rozumiemy, że te słowa są adresowane do tych, którzy weszli w związek przymierza z Bogiem, lecz którzy zaniedbali wypełniania swej części obietnic przymierza. W Piśmie Świętym o świecie ludzkości nie mówi się jako o „niezbożnych”. Wprost przeciwnie, świat jest określany jako ślepy, pogrzebany w ignorancji i przesądach, umarły w upadkach i grzechach.

Klasa, do której odnoszą się te wersety, jest określona jako ci, którzy będąc dziećmi Bożymi później stali się niezbożni – złamali przymierze. Dla zilustrowania tego podajemy: O Sodomitach, którzy chociaż zostali uznani za bardzo nagannych, Bóg nie mówi jako o niezbożnych (Ezech. 16:44-52; Mat. 11:20-24). Lecz inaczej jest w przypadku tych, którzy zostali przedstawieni Ojcu, którzy doszli do znajomości prawdy i poświęcili swoje życie PANU. Jeśli tacy żyją przeciwnie do posiadanej znajomości i poś-

więczenia, zostaną policzeni jako niezbożni. Zatem dostrzegamy, że „niezbożnymi” są jedynie ci, którzy weszli w związek z Bogiem i okazali się niegodni, by w nim pozostać.

Bóg nie wchodzi w relację przymierza z ogółem świata, ponieważ cała ludzkość jest pod wyrokiem śmierci. Wszystkie dzieci Adama dążą do stanu śmierci na mocy wyroku wydanego na naszych pierwszych rodziców w Edenie. W obecnym czasie ludzkość to obcy i przychodniowie, nawet ci ze społeczeństwa Izraela, które było Boskim wybranym ludem. Lecz do Swego ludu Bóg mówi nie tylko o Sobie, lecz także o Swym wielkim planie błogosławienia wszystkich rodzin ziemi. Gdy nadejdzie właściwy czas, kiedy Duch i Oblubienica powiedzą: „Przyjdź” (Obj. 22:17), wówczas całej ludzkości zostanie udzielona sposobność dojścia do znajomości Prawdy ześrodkowanej w Chrystusie Jezusie. „Wtedy się otworzą oczy ślepych, a uszy głuchych otworzone będą” (Izaj. 35:5). Wszyscy, którzy wówczas okażą się „niezbożni”, zostaną zniszczeni we wtórej śmierci, „I stanie się, że każda dusza, która by nie słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu” (Dz. Ap. 3:23).

**„Uświęć ich w Prawdzie Twojej;
słowo Twoje jest Prawdą”
(Jana 17:17, BT).**

Bóg Jehowa pomaga nam przez słowa, które zapisał w Biblii – Swoim Słowie! Nowy Testament mówi nam, że w starożytnych czasach „od Ducha Świętego pędzeni [pobudzani, KJV] będąc, mówili święci Boży ludzie” (2 Piotra 1:21). Nasz Pan Jezus i Jego Apostołowie mówili w podobny sposób. Jako rezultat tego mamy (przez pisma Proroków, Apostołów, ewangelistów Marka i Łukasza piszących odpowiednio dla Piotra i Pawła) pełnię Boskiego objawienia. Słowo Boże jest wystarczające, aby człowiek Boży

mógł być dokładnie wyposażony (2 Tym. 3:16,17). Kiedy Duch święty zstąpił na lud Pański podczas Pięćdziesiątnicy, to uzdolnił ich do tego, by zrozumieli głębokie sprawy Boże. On w żaden sposób nie odsunął Słowa Bożego, lecz ożywił ich zrozumienie tak, że gdy odpowiednie Pisma stawały się na czasie, by były zrozumiane, lud Boży był uzdolniony do zrozumienia ich.

Dostrzegamy, że Bóg ma wielki zasób instrukcji zgromadzonych dawno temu do wykorzystania przez Jego lud, gdy nadejdzie właściwy czas. Gdy dochodzimy do harmonii z Nim, On prowadzi nas do właściwego zrozumienia, ucząc nas jak otrzymać błogosławieństwa, które zamierzył dla Swego ludu. To stwierdzenie nie ignoruje oświadczenia naszego Pana, że gdy przyjdzie Duch święty, to wprowadzi Jego Kościół we wszelką Prawdę (Jana 16:13). Od śmierci Apostołów jedynie Duch uzdalnia tych, którzy go posiadają do zrozumienia rzeczy napisanych dawno temu. „Bo cokolwiek przedtem napisano, ku naszej nauce napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę Pism nadzieję mieli” (Rzym. 15:4; 1 Kor. 10:11). My, którzy jesteśmy oświeceni Duchem, mamy spodziewać się rozjaśnienia naszego zrozumienia – „Aby Chrystus przez wiarę mieszkał w sercach waszych; żebyście w miłości wkorzeni i ugruntowani będąc, mogli dościsnąć [zrozumieć, KJV] ze wszystkimi świętymi, która jest szerokość i długość, i głębokość, i wysokość; i poznać miłość Chrystusową przewyższającą wszelką znajomość, abyście napełnieni byli wszelką zupełnością Bożą” (Efez. 3:17-19).

Jeśli chodzi o wpływ Jego świętego Ducha zrozumienia, Bóg oświeca nasze umysły i rozjaśnia nasze zrozumienie, abyśmy doceniali Jego Słowo, a na podstawie tego, jak to oświecenie wpływa na całe nasze chrześcijańskie życie w walce ze słabościami ciała, rozumiemy, że Bóg pragnie działać w zakresie nowej woli, nowego serca Swego ludu. On udziela im różnych bodźców i sugestii, by uzdolnić ich do prowadzenia dobrego boju aż do końca ich drogi. Albo też, jak mówi Apostoł Piotr, Bóg udziela Swemu ludowi „bardzo wielkich i kosztownych obietnic (...) uszedłszy skażenia [aby mogli uniknąć skażenia, KJV], które jest na świecie w pożądliwościach” (2 Piotra 1:4). Jednak samo czytanie o tych obietnicach nigdy nie zapewni nam tego wielkiego rezultatu. Musimy bardzo pragnąć tych rzeczy, które są w górze (Kol. 3:1,2) i jeśli one zostaną właściwie zrozumiane, będziemy przez nie prowadzeni, by dostosowywać nasze życie do warunków związanych z tymi obietnicami.

Taki sposób postępowania będzie skutkował porzuceniem przez nas tych rzeczy, które nie podobają się Bogu. Ponadto, uczymy się dodawać do naszej wiary odwagę, wiedzę, samokontrolę, cierpliwość,

braterską uprzejmość i miłość, jak to sugeruje Apostoł, ponieważ jeśli to będziemy czynić, dostąpimy hojnego wejścia do Królestwa naszego Pana i Zbawiciela Jezusa Chrystusa (2 Piotra 1:5-11). Powinniśmy pozwolić, by obietnice Pisma Świętego miały kontrolujący wpływ na nasze serca i życie. Nasz Pan modlił się: „Poświęć je [uświęć ich, KJV] w prawdzie Twojej, słowo Twoje jest prawdą” (Jana 17:17). Jest to moc, która ma uświęcać nasze serca.

Bóg pomaga Swemu ludowi przez Swego Ducha, przez którego wzmacnia nas w wiedzy, łasce i służbie. Duch Boży ma być odzwierciedlany przez Boskie usposobienie w Jego dzieciach. Jego usposobienie jest połączeniem mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy w doskonałej harmonii i ono podtrzymuje nas i pobudza do działania. Rzeczywiście „Nie dał nam Bóg ducha bojaźni, ale mocy i miłości, i zdrowego zmysłu [umysłu, KJV] (2 Tym. 1:7).

Może zatem zrodzić się pytanie: „Czy Bóg zawsze przejawia Swój wpływ prócz Swego Słowa i Ducha, by uzdolnić nas do przewyciężenia pewnych słabości ciała, których sami nigdy nie pokonalibyśmy?” Odpowiadamy, że jeśli Bóg widzi, że my nie zwyciężymy, jeśli nadal będziemy podążać pewnym torem, to On zapewni nam niezbędną pomoc, abyśmy byli w stanie to uczynić – pod warunkiem, że zaufamy Jemu w tej sprawie. Lecz jeśli Bóg widzi, że możemy zwyciężyć, bez szczególnej pomocy z zewnątrz, On powie nam: „Dosyć masz, gdy masz łaskę moją”. Przez wykorzystywanie zdolności, jakie Bóg nam daje, otrzymamy większe błogosławieństwo i stanie się mocniejszy w PANU.

Zawsze powinniśmy szukać Boskiej pomocy w przewyciężaniu naszych słabości. Powinniśmy prosić PANA o niezbędną łaskę do pomocy w czasie potrzeby. Ona zostanie dostarczona przez Słowo Boże lub nawet przez pomoc aniołów: „Albowiem Aniołom Swoim przykazał o tobie, aby cię strzegli na wszystkich drogach twoich” (Ps. 91:11). Niezbęd-

na dla Jego ludu wiedza zostanie dostarczona przy pomocy takich środków, jakie PAN zechce wybrać. Jesteśmy zachęceni, by wzrastać w łasce i w wiedzy – by wzrastać w Nim. Bóg pomaga nam również przez ludzi, którzy są sługami Prawdy!

Jeśli będziemy czynić rzeczy wymienione w 2 Piotra 1:5-8 i rozwijać piękne cechy chrześcijańskiego charakteru, podobne do tych w Boskim charakterze, składającym się z mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy, nigdy nie upadniemy – „Albowiem gdy to będzie przy was, a obficie będzie, nie próżnymi ani niepożytecznymi wystawi was w znajomości Pana naszego Jezusa Chrystusa” (2 Piotra 1:8).

Chociaż te łaski podtrzymują się wzajemnie, tą, która świeci wśród nich najjaśniej, jest miłość. Zadaniem trzech pozostałych łask jest rozwój miłości, a ostatecznym celem chrześcijańskiego rozwoju jest zwierzchnictwo Boskiej miłości, wspieranej przez i wypływającej z mądrości, sprawiedliwości i mocy i będącej w harmonii z tymi łaskami. Ostatecznym celem wszystkich Boskich działań wobec nas i dla nas, jest wypracowanie w nas takiego wspaniałego charakteru. Możemy dokonać wielkiego postępu w rozwijaniu takiego charakteru, jeśli będziemy z Nim współpracować. Bóg pomaga Swemu ludowi przez umieszczenie go w Swych rękach i On dokładnie wie, czego potrzebujemy, by w naszym rozwoju dążyć do doskonałości i by usuwać nasze wady. Tak, tylko Bóg Jehowa może kształtować nasze doświadczenia, byśmy osiągnęli konieczny wzrost.

Jeśli ktoś nie poddaje swego serca przewodnictwu i naukom PANA, nie ma upoważnienia od Ojca, by uczyć innych. Tylko ci, którzy są zupełnie poświęceni Bogu i którzy otrzymali Jego Świętego Ducha, są upoważnieni do głoszenia Ewangelii i jako pomocnicy Boga do służenia domownikom wiary. I tylko tacy, którzy nieustannie i wiernie poddają się przewodnictwu Boga (który sprowadza ich ze ścieżek grzechu i nieczystości na ścieżki świętości), są zarówno godni jak i zdolni do pełnienia wydajnej służby w domu PANA.

**Czytanie Biblii znaczy
o wiele więcej,
gdy znasz jej Autora.**

Jak niezwykle, głębokie, mądre, sprawiedliwe, miłujące, potężne i owocne jest Boskie Słowo, Duch i Opatrzności! Z pewnością one powinny pobudzać nas do dziękczynienia, wysławiania, oceny, czci, wychwalania, adoracji i służby teraz i na wieki!

BS '15, 34-37

PRAWDA O CHARAKTERZE BOGA JEHOWY

„Ja od początku zwiastowałem to, co będzie, i z dawna to, co jeszcze się nie stało.
Ja wypowiadam Swój zamysł i spełnia się on, i dokonuję wszystkiego, czego chcę” - Izaj. 46:10 (NP).

BÓG Jehowa od początku miał plan, który obejmował umieszczenie ludzkości na Ziemi przygotowanej do zamieszkania – „Bom Ja Bóg, a nie masz żadnego Boga więcej i nie masz mnie podobnego” (Izaj. 46:9). Bóg Jehowa ustanowił Sobie standard zwany sprawiedliwością; to oznacza, że sam Bóg jest poddany Swemu prawu sprawiedliwości. Dlatego sprawiedliwość jest wyryta w Jego sercu jako jeden z przymiotów Jego charakteru. Obecnie zdefiniujemy sprawiedliwość – jest to miłość, dobra wola, która należy się sobie samemu i innym. Udzielanie jej jest kwestią obowiązku! Powstrzymanie takiej miłości w myślach, motywach, słowach i czynach jest grzechem; okazywanie takiej miłości w myślach, motywach, słowach i czynach jest właściwe. Zatem Boska sprawiedliwość jest miłością, dobrą wolą, którą zgodnie z prawem Bóg posiada wobec Siebie i innych. Nasz tekst mówi: „Ja wypowiadam Swój zamysł i spełnia się on”. Nasz Pan Jezus i Jego Apostołowie trwali w pokoju, ponieważ wierzyli! Tak, Bóg Jehowa obiecał, a oni mieli ufność, że On tego dokona. Oni ufali, że Jego Słowo nie może doznać żadnego niepowodzenia.

Boska sprawiedliwość i miłość trwa – „i dokonuję wszystkiego, czego chcę”. Ta obietnica jest deklaracją odnoszącą się do rzeczy, które się jeszcze nie stały i wskazuje, że pierwotny plan Boga jest nadal w procesie postępu! Bóg „chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni, i ku znajomości prawdy przyszli” (1 Tym. 2:4). Jehowa jest Bogiem całej Prawdy i słusznych zasad i On ma przyjemność w objawianiu tej Prawdy i jej zasady miłości Swym powołanym, wybranym i wiernym. Jest tylko jeden Bóg Jehowa, jeden Pan Jezus i jedna Prawda! Wiara w Boską egzystencję jest praktycznie powszechna, lecz niektórzy zaprzeczają istnieniu Boga, jak jest powiedziane w Psalmie 14:1: „Głupi [ten, kto ignoruje lub komu brakuje rozsądku] rzekł w sercu swoim: Nie masz Boga”. Każdy umysł czyni sobie własnego boga, odpowiednio do rozwiniętych przez siebie cech mądrości,

sprawiedliwości, miłości i mocy; chociaż ta prawda jest oczywista, jej skutki muszą być spowodowane przez właściwe przyczyny.

Gdy zastanawiamy się nad milionami osób w chrześcijaństwie i ich wspólnym wyrażaniem chwały dla Wszechmogącego Stwórcy, jesteśmy zmuszeni przyznać, że liczne osoby oddają Jemu niewielką chwałę, natomiast wielu innych zdecydowanie bluźni Jego świętemu imieniu przez niewłaściwe przedstawianie Boskiego charakteru, który jak twierdzą, jest objawieniem Jego własnej intrygi polegającej na wiecznym męczeniu milionów ludzi powołanych do życia przez Jego moc, a bez ich zgody. Te teorie są powszechne w chrześcijaństwie – wśród katolików, kalwinistów i arminian. Oni wszyscy są gorliwymi, poważnymi, uczciwymi zwolennikami Boga. Jedni sprzeciwiają się drugim. Każdy z nich twierdzi, że miłuje Boga i stara się Jemu służyć i czcić Go. Najwyraźniej przynajmniej dwóch z tych trzech błądzi. W naszym przekonaniu wszyscy trzej pod pewnymi względami są w błędzie. Wierzmy, że wszyscy trzej mają pewne elementy prawdy, wokół której utrwały się zniekształcające ją błędy.

Zwolennicy tych teorii są tak zaślepieni i oszołomieni, iż nie są w stanie dostrzec, że ich chwała i cześć wobec Stwórcy jest skażona. Wszystkie trzy z tych teorii oświadczają, że Wszechmogący Bóg Jehowa mając pełną władzę, by postąpić inaczej, tak stworzył ludzkość, że człowiek przychodzący na świat nie może umrzeć – musi nieprzerwanie żyć w jakimś miejscu – czy to w cierpieniu, czy w rozkoszy. Nie możemy stwierdzić z czyjego upoważnienia tak twierdzą. Pismo Święte oświadcza, że „dusza, która grzeszy, ta umrze” (Ezech. 18:4,20) i że życie wieczne pochodzi jedynie jako „dar z łaski Bożej ... w Chrystusie Jezusie, Panu naszym” (Rzym. 6:23). Rozważymy poglądy kalwinistów i arminian.

KALWINISTYCZNY POGLĄD POKAZANY PRZEZ PRZEZNACZENIE

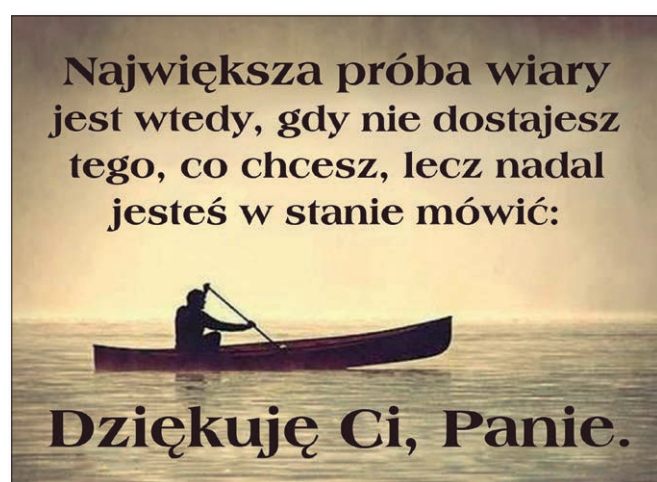
Gdy zastanawiamy się nad poglądami kalwinistów na przeznaczenie, to czyż jest coś dziwnego w tym, że we wczesnych latach naszego życia, nasze dziecięce serca były przepełnione raczej strachem i obawą niż miłością wobec naszego Stwórcy i Jego Objawienia – Biblii? Czy dziwi nas, że musieliśmy na wiele sposobów walczyć z naszym zdrowym rozsądkiem, by uwierzyć w to, czego nas uczono, że Bóg

MĄDROŚĆ

Początek mądrości jest taki: Nabywaj mądrości i za wszystko, co masz, nabywaj rozumu.

PRZYP. 4:7

z miłością przeznaczył, iż z wyjątkiem nielicznych świętych, wszystkie rodziny ziemi będą wiecznie cierpieć, ponieważ tak się upodobało? Ponieważ On wcześniej zarządził, że tak musi być! Ponieważ uczynił miejsce mąk zwane piekłem, zanim uczynił ziemię i sprawił, by było odpowiednio duże, by pomieścić całą ludzką rodzinę! Ponieważ stworzył ognioodporne demony, by wymierzały tortury biednym nieszczęśliwym zrodzonym w grzechu. „Oto w nieprawości poczęty jestem, a w grzechu poczęła mię matka moja” (Ps. 51:7). Wielu z nich odeszło bez sposobności usłyszenia o tym jedynym „imieniu pod niebem ... przez którebyśmy mogli być zbawieni” (Dz.Ap. 4:12). Także uczono nas, że On mądrze i z diabelskim zamiarem dolewa paliwa, by starczyło go na całą wieczność torturowania Jego bezradnych stworzeń!

Czyż te złe myśli i interpretacje nie są bluźnierstwem wobec naszego wielkiego Stwórcy? Jeśli nie, to powiedzcie, co byłoby bluźnierstwem? Z pewnością nie jesteśmy w stanie pomyśleć o czymś bardziej niesprawiedliwym, co mogłoby wejść na ludzki umysł lub przejść przez ludzkie wargi niż ta doktryna. A jednak wśród tych, którzy hołdują tym credom, jest wielu najzdolniejszych, najbardziej inteligentnych, najlepiej wykształconych i najbardziej życzliwych z naszego zdeprawowanego, upadłego rodu. Dlaczego jesteśmy tak zaślepieni w odniesieniu do naszego własnego postępowania i błędnych przekonań? Pismo Święte odpowiada, że zwiódł nas szatan. On przedstawia światło za ciemność, a ciemność za światło (Izaj. 5:20). 2 Kor. 4:4: „W których bóg świata tego zaślepił umysły niewierzących, aby im nie świeciło światło Ewangelii o chwale Chrystusa, który jest obrazem Boga” (NP).

POGLĄD ARMINIANÓW JEST BŁĘDNY

Wielu myślących chrześcijan utrzymuje pogląd Arminian. Oni podzielają naszą opinię, że brat Kalwin poważnie zbłądził i bardzo błędnie przedstawiał Boga miłości, kiedy nauczał doktryny o przeznaczeniu złych ludzi na wieczne męki! Ci chrześcijańscy

przyjaciele mówią, że nasze serca buntują się przeciw teorii o Boskim przeznaczeniu. Mówią dalej: twierdzimy, że Wszechmogący jest samą Miłością – że On jest współczujący wobec Swoich stworzeń i podejmuje wszelkie wysiłki, by zapobiec wielkiemu nieszczęściu wiecznych mąk.

Arminianizm przyjął nazwę od swego założyciela Jakuba Arminiusa. Jest on odpowiedzią na wierzenia Jana Kalwina. Arminius był zwolennikiem Kalwina aż do czasu, gdy został wezwany na dyskusję, by bronić swych poglądów i odkrył, że jego oponent lepiej obronił swoje poglądy. Głównym poglądem w wierzeniu Arminianów jest to, że człowiek ma wolną wolę i jest zdolny postanowić, by pójść za Bogiem. Jest to przeciwne naukom Kalwina i Marcina Lutra, którzy uczyli, że wola człowieka została poddana podczas upadku.

Kalwin kładł nacisk na niezdolność człowieka w przybliżeniu się do Boga, natomiast Arminius wierzył, że Bóg otworzył człowiekowi drzwi do podjęcia decyzji. Przeciwnicy Arminianizmu uważają, że jest on zupełnie przeciwny Kalwinizmowi i twierdzi, że człowiek jest w stanie zbawić sam siebie. Tak nie jest, lecz ten pogląd został przyjęty przez tych, którzy zostali zaszufładowani jako Arminianie, ponieważ nie wyznawali poglądu kalwinistycznego. Lecz czy nie jest to jedynie inna forma nieudolności? Jeśli jedni bluźnią przeciw Boskiemu świętemu imieniu, przez niewłaściwe przedstawianie Niebiańskiego Ojca jako bezlitosnego, pozbawionego miłości, to czy wielu innych nie bluźni przeciw Jego świętemu imieniu w inny sposób, oświadczając, że brakuje Mu mocy i mądrości, by czynić dobro, do którego składania Boga Jego miłujące serce? Czy oni nie czczą nieświadomego Boga, który popełnił błąd stwarzając ludzki ród i który przez ponad 6 000 lat trzodzi się, by naprawić ten błąd, przez cały ten czas pozwalając, by wiele milionów Jego stworzeń, które miłuje, szło na wieczne męki? Czczenie wszechpotężnego i pozbawionego miłości Boga byłoby podobne do oddawania czci miłującemu, lecz pozbawionemu mądrości i bezsilnemu Bogu, który niemądrze powołałby do istnienia miliony inteligentnych stworzeń tylko po to, by cierpiały w wiecznej agonii z powodu Jego nieudolności.

ZARANIE NOWEGO WIEKU

Dzięki Bogu za wspaniałe czasy, w których żyjemy, z ich licznymi dowodami, że znajdujemy się w zaraniu Nowego Wieku! Dzięki Bogu, że w tym dniu wzrastające światło Prawdy – „Ścieżka sprawiedliwych jako światłość jasna, która im dalej tym bardziej świeci, aż do dnia doskonałego” (Przyp. 4:18) – ukazuje bluźniercze błędy, takie jak wieczne męki, które przez całe lata i wieki tak bardzo zanieczyszczały wszystkie cenne Prawdy Boskiego Słowa! Dzięki Bogu, że Biblia staje się nową księgą dla tych, któ-

rych uszy zrozumienia są otwarte na długość, szerokość, wysokość i głębokość miłości Bożej, o której ona świadczy!

Teraz rozumiemy, że „zapłatą za grzech jest śmierć” (Rzym. 6:23) – nie wieczne życie w mękach ani czyściec. Obecnie rozumiemy, że Jezus zapłacił tę karę śmierci (Izaj. 53:12) jako Odkupiciel naszego rodu z mocy grobu. Teraz rozumiemy, że zbawienie, które Bóg obiecał, ma być dokonane dla nas podczas drugiego adwentu Pana Jezusa i ustanowienia Jego Pośredniczącego Królestwa w celu błogosławienia wszystkich rodzin ziemi! Obecnie dostrzegamy, że zbawienie zapewnione dla niewybranych w tym Królestwie jest zmartwychwstaniem umarłych – nie tylko wzbudzeniem z grobu, lecz pełnym podniesieniem z grzechu i degradacji do pełnej doskonałości ludzkiej natury w ziemskim obrazie Stwórcy.

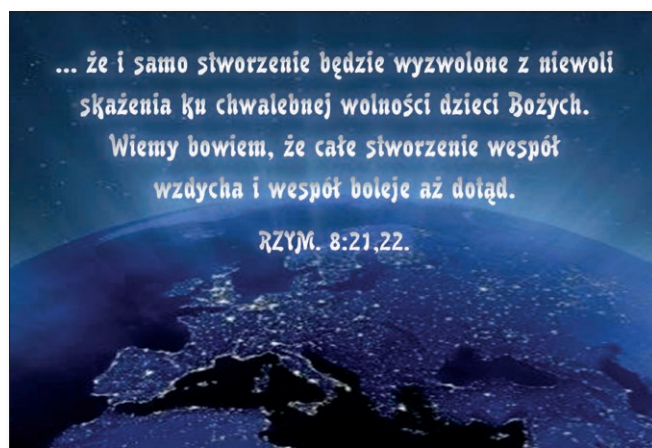
Teraz dostrzegamy, że to wielkie błogosławieństwo zostało wyróżnione przez Wszechmogącego jako dzieło wielkiego tysiącletniego Dnia Sabatu, w którym „ostatnim nieprzyjacielem, który będzie zniszczony, jest śmierć” (1 Kor. 15:26). Obecnie widzimy, że cała ziemia ma być uwolniona spod przekleństwa i ma rozkwitnąć niczym ogród Eden – że miejsce stóp Jehowy, Jego podnózek, będzie uczyniony chwalebny miejscem (Ezech. 36:35; Izaj. 60:13) i pod każdym względem ziemia będzie przyjemna dla wszystkich chętnych i posłusznych, których wielki Mesjasz w pełni odzyska z grzechu i śmierci. Obecnie rozumiemy, że ci, którzy samowolnie odrzucą Boską łaskę, nie będą męczeni, lecz jak jest napisane: Pan „wszystkich niepobożnych wytraci” (Ps. 145:20).

ZIEMIA BĘDZIE PEŁNA BOSKIEJ CHWAŁY

Wkrótce cała ziemia będzie napełniona Boską chwałą (4 Moj. 14:21; Izaj. 11:9), ach, cóż za wspaniały dzień! Wówczas mroki niewiedzy, przesądów, błędnego zrozumienia i niewłaściwego przedstawiania Boskiego charakteru Jehowy pierzchną wszystkie przed światłem znajomości chwały Bożej – właściwą oceną Boskiego charakteru zmanifestowanego w Boskim postanowieniu i planie zbawienia ludzkości! Gdy to Pismo się wypełni, gdy Boski charakter

będzie właściwie oceniany przez inteligentne, uczciwe, sprawiedliwe i miłujące serca, to czy w jakimkolwiek zakątku wszechświata istniałyby takie nie-ludzkie tortury Jego stworzeń, jak te przedstawiane przez creda ciemnych wieków? Z pewnością nie! Wprost przeciwnie, w tym wspaniałym dniu wypełni się biblijna przepowiednia: „Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy Jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” (2 Piotra 3:13). Gdy powstajemy z ciemności i wysławiamy naszego wielkiego Stwórcę w myśli, słowie i czynie, to okazujemy „cnoty Tego, który nas powołał z ciemności ku dziwnej swojej światłości” (1 Piotra 2:9).

Apostoł Paweł oświadcza (Rzym. 8:21,22), że wzdychające stworzenie „będzie wyzwolone z niewoli skażenia ku chwalebnej wolności dzieci Bożych”. Znaczenie tych słów jest jasne. Skażenie spadło na wszystkich przez Adama, a wyzwolenie z tego skażenia ma przyjść na wszystkich przez Drugiego Adama (Jezusa). Wszyscy mają być uwolnieni z tej niewoli, niezależnie od tego jak później wykorzystają to wyzwolenie oraz przywileje wolności. Ci, którzy właściwie ich użyją, osiągną harmonię z Odkupicielem oraz Niebiańskim Królestwem i ostatecznie będą błogosławieni życiem wiecznym na ziemi. Ci, którzy odrzucą te wolności po pełnym ich zrozumieniu i dostrzeżeniu ich długości i szerokości, wybiorą dla siebie wtórą śmierć. „I stanie się, że każda dusza, któraby nie słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu” (Dz.Ap. 3:23).

Wolność synów Bożych, ich uwolnienie od skażenia i śmierci, jest tutaj wyraźnie pokazane. Aniołowie nie są mu poddani ani ograniczeni przez to skażenie, przez warunki umierania. Oni jako synowie Boży, są wolni od skażenia i śmierci. Adam w swej pierwotnej doskonałości był synem Bożym, jak oświadcza Pismo Święte (Łuk. 3:38), lecz on utracił synostwo dla siebie oraz swego rodu i zamiast tego otrzymał degradację i niewolę skażenia. Nadzieją dla Adama i jego rodu jest uwolnienie z mocy grzechu i śmierci przez Chrystusa do chwalebnej wolności właściwej dla nich jako synów Bożych.

Jak wskazuje Pismo Święte, całe Tysiąclecie Panowanie Chrystusa na ziemi będzie poświęcone dziełu uwalniania ludzkiej rodziny z różnych rodzajów niewoli – niewiedzy, przesądów, słabości, złych przyzwyczajęń i dziedziczności, a przez procesy restytucji doprowadzeniu wszystkich chętnych z powrotem do obrazu i podobieństwa Bożego. Oni ponownie staną się ludzkimi synami Boga, podobnymi do ojca Adama zanim zgrzeszył, bogatszymi o wielkie, cenne doświadczenie zdobyte podczas 6 000 lat upadku, a także podczas 1 000 lat (1874-2874) podnoszenia się, podczas Wieku Restytucji (Dz.Ap. 3:19-21).

Jak szczęśliwi jesteście, że posiadamy tę prawdę z Boskiego Słowa w tym zaraniu nowej dyspensacji. Obecnie świeci światło z Boskiego Słowa jak również z całego królestwa natury! Jakże zadowoleni jesteście, że nie musimy już myśleć, że tylko Kościół jest celem zbawienia i że świat jako całość jest przeznaczony na potępienie i wieczne tortury! Jak sprawiedliwe, jak rozsądne i pełne miłości są Boskie zarządzenia! Zrozumienie tych rzeczy powinno przybliżyć nasze serca do Boga w oceniającej miłości i powinniśmy z większym oddaniem czcić Tego, który, jak rozumiemy, że jest godny chwały i adoracji.

Jednak nie powinniśmy się spodziewać, że świat już będzie w stanie uświadomić sobie te rzeczy. Nie jest Boskim zamiarem, aby on obecnie zrozumiał Boski Plan. Jak powiedział Mistrz do Swych wiernych uczniów w dawnych czasach i wciąż mówi do nas: „Wam dano wiedzieć tajemnicę królestwa niebieskiego, ale onym nie dano” (Mat. 13:11-17). Pan mówił do nich w podobieństwach i niejasnych stwierdzeniach, aby słysząc, słyszeli i nie rozumieli. Oni zarówno usłyszą jak i zrozumieją we właściwym czasie, lecz teraz: „Tajemnica Pańska objawiona jest tym, którzy się Go boją [czczą Go], a przymierze swoje oznajmuje im” (Ps. 25:14).

My, których oczy i uszy Bóg pobłogosławił, odwzajemnijmy się z całą wdzięcznością i pokorą, nie tylko chwałą płynącą z naszych warg, lecz także z naszych serc. Wyznajmy Jego łaskawość oraz czułe miłosierdzie i niech nasza ocena coraz bardziej uświęca nasze serca i oddziela nas od świata, jego celów i jego samolubstwa. Bojmy dobry bój wiary przeciwko grzechowi, szczególnie w naszych własnych śmiertelnych ciałach, bo chociaż niedoskonałości ciała nie są liczone przeciwko nam,

jako Boskim dzieciom, które są usprawiedliwione przez wiarę i w oczach Boga wolne od potępienia przez tymczasowo przypisaną nam zasługę Chrystusa (Rzym. 8:1), niemniej jednak fakt, że posiadamy PAŃSKIEGO Ducha, powinien prowadzić nas do coraz większego pragnienia tej doskonałości, która najbardziej podoba się Bogu i jest godna przyjęcia przez Niego. Zatem do granic naszych możliwości dążmy do uzyskania jej, nie mając nadziei na rzeczywiste osiągnięcie tej doskonałości w obecnym życiu, lecz polegając na zasłudze tej wielkiej Pojedynczej Ofiary dokonanej na naszą korzyść, by pokryć nasze nieuniknione braki.

Jest wielu takich, którzy osobiście odrzucają doktrynę wiecznych mąk i którzy wiedzą, że Pismo Święte nie uczy o niej. Jednym z nich był Abraham Lincoln. On urodził się w Hardin County, w stanie Kentucky, 12 lutego 1809 roku. W 1816 roku przeniósł się do stanu Indiana, gdzie spędził resztę swej młodości. Jego matka umarła, gdy miał dziewięć lat, lecz on bardzo zżył się ze swoją macochą, która zachęcała go do czytania. Lincoln sam o sobie stwierdził, że miał około jednego roku formalnej edukacji. Jednak był uczony przez różne osoby. Bardzo lubił czytać i uczył się z różnych książek, które znalazły się w jego zasięgu. Lincoln był bardzo zdecydowany i publicznie odrzucał creda ciemnych wieków łącznie z błędną doktryną wiecznych mąk w ognistym piekle. Encyklopedia Britannica w Tomie 14, str. 140 (wydanie z 1942 roku) rozważając o Lincolnie, mówi: „Istnieją doniesienia, że jeszcze jako chłopak kpił z odnowy religijnej. Pewne jest, że gwałtowna, karząca teologia i poglądy o ognistym piekle tych prymitywnych religii, głęboko go obrażały. Z niezwykłą siłą trwał w ostrym sprzeciwie wobec takiej teologii i etyki, mając w tym samym czasie usposobienie pozbawione namiętności, choć pewne w swych przekonaniach. Jego religijna postawa została przedstawiona w słowach wypowiedzianych w późnych latach jego życia: ‘Nigdy nie połączyłem się z żadnym kościołem, ponieważ miałem trudności w zaaprobowaniu bez umyślowych zastrzeżeń, długich, skomplikowanych stwierdzeń chrześcijańskiej doktryny, charakteryzujących ich Artykuły i Wyznania Wiary. Jeśli jakiś kościół wypisze nad

swym ołtarzem, jako jedyną kwalifikację członkostwa, związłe słowa Mistrza stanowiące istotę zarówno Prawa Zakonu jak i Ewangelii: 'Będziesz miłował PANA Boga twego ze wszystkiego serca twego, ze wszystkiej duszy twojej i ze wszystkiej myśli twojej, a bliźniego twego jak samego siebie', to całym swym sercem i duszą przyłączę się do tego kościoła."

W harmonii z Boskim Słowem Świecki Ruch Misyjny uczy, że jest jeden Bóg (Jehowa), jeden Pan (Jezus) i jeden duch Święty (wpływ, moc). „Słyszeliście żem Ja wam powiedział: Odchodzę i zaś przyjdę do was. Gdybyście mię miłowali, radowalibyście się, żem rzekł: Idę do Ojca; bo Ojciec Mój większy jest niż Ja” (Jana 14:28). Także Ewangelia Łukasza 1:35: „Duch Święty zstąpi na cię, a moc Najwyższego zacięni cię; przetoż i to, co się z ciebie święte narodzi, nazwane będzie Synem Bożym”.

PISMO ŚWIĘTE WYRAŹNIE NAS UCZY

Że Jehowa jest Najwyższym Bogiem – nieskończonym, wiecznym i niezmiennym, doskonałym w mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy; że Jezus, Jego jednorodzony Syn, miał przedludzką egzystencję jako potężne Słowo, czyli Logos – „początek stworzenia Bożego”, „pierworodny wszelkiego stworzenia”, Pełnomocnik Ojca we wszystkich dziełach stworzenia (Jana 1:1-3; 6:51; 17:5; Obj. 3:14; Kol. 1:15-17).

Że Słowo „stało się ciałem” narodowanym z „panny” i stało się człowiekiem Jezusem, „który na małą chwilę mniejszym [trochę niższym, KJV] stał się od aniołów ... przez [w celu, KJV] ucierpienie śmierci”, jednak „odłączonym od grzeszników” (Jana 1:14; Izaj. 7:14; Żyd. 2:9; 7:26).

Że Chrystus jest Boską Istotą; „umartwiony będąc ciałem, ale ożywiony [uczyniony żywym] Duchem”, uczyniony „Duchem ożywiającym”, wielce wywyższonym i dano „Mu imię, które jest nad wszelkie imię”; „który Sam ma nieśmiertelność” [prócz Boga] (1 Piotra 3:18; 1 Kor. 15:45,50; Fil. 2:9-11; 1 Tym. 6:16; Żyd. 1:3,13).

Że Duch Święty pochodzi od Ojca i Syna i objawia się we wszystkich prawdziwych chrześcijanach (Łuk. 11:11-13; Jana 14:26; 15:26; 16:7-15; 1 Kor. 2:9-

16; 3:16; Efez. 3:16; 4:4,30; 2 Tym. 1:7).

Że człowiek był stworzony doskonały, na obraz Boga w charakterze i że przez grzech dostał się pod działanie kary – nie kary wiecznego życia w mękach, lecz śmierci, zniszczenia, któremu podlega, wystawiony na działanie różnego rodzaju zła, dozwolonego przez Boga, by nauczyć go przez doświadczenie złej natury i skutków grzechu oraz sprawić, by pragnął nienawidzić i zaniechać go (1 Moj. 1:26-31; 2:17; Kazn. 7:29; Rzym. 5:12-19; 6:21-23; 8:20-22; 11:32; Ps. 76:8-11).

Niektórzy wierzący popierają to, co Bóg potępił. Słowo Boże mówi nam, że tak bywa. „Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem”. Dz. 5:20

Że Kościół, 144 000 zebranych spośród Żydów i pogan jest świątynią Boga, „dziełem Jego rąk”, że „kościół pierworodnych” obejmuje Wielkie Mnóstwo, „żywe kamienie” na tym wielkim Dziedzińcu Świątyni, razem ze Starożytnymi i Młodocianymi Godnymi w Tysiącleciu. Że budowa tej wielkiej Świątyni postępowała przez cały Wiek Ewangelii (29 - 1874), poczynawszy od czasu, kiedy Chrystus stał się Odkupicielem ludzkości i Głównym Węgielnym Kamieniem tej Świątyni, przez którą, gdy zostanie ukończona, Boskie błogosławieństwo spłynie na „cały lud” i oni będą mieć przystęp do Boga (Obj. 7; Obj. 14:1; Rzym. 11:11,12; 1 Kor. 3:16,17; 2 Kor. 6:16; Efez. 2:10,20-22; Joela 2:28,29; 2 Tym. 2:20; Żyd. 11:38-40; 1 Moj. 28:14).

W międzyczasie postępuje przygotowywanie – obciosywanie, kształtowanie i polerowanie – poświęconych Wiekowi Ewangelii wierzących w Chrystusowe pojednanie za grzech; a kiedy ostatni z nich będzie gotowy, Mistrz Budowniczy sprowadzi wszystkich razem w zmartwychwstaniu i Świątynia, napełniona Boską chwałą, stanie się miejscem spotkania Boga z ludźmi przez cały Wiek Tysiąclecia (Obj. 15:5-8; 21:3).

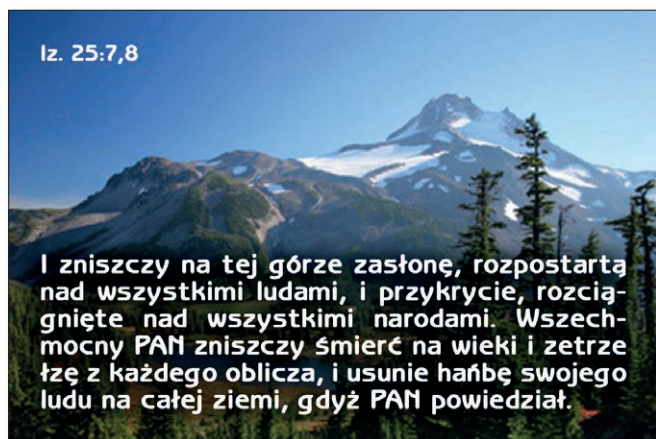
Że podstawa nadziei na wieczne życie dla wybranych i niewybranych spoczywa w fakcie, że Bóg „jest Zbawicielem wszystkich ludzi, a najwięcej wiernych”; że Jezus „z łaski Bożej za wszystkich śmierci skosztował”, iż złożył „okup [równoważną cenę] za wszystkich”; że Bóg „chce, aby wszyscy byli zbawieni i do znajomości prawdy przyszl”; i że Jezus, „prawdziwa światłość, która oświeca każdego człowieka,

przyszła na świat”, „we właściwym czasie” (1 Tym. 4:10; 2:3-6; Żyd. 2:9; Jana 1:9, NP; 4 Moj. 14:21; Izaj. 11:9; 40:5; Jer.31:34; Abak. 2:14).

Że nadzieją prawdziwego ludu Bożego rozwijającego się obecnie, jest hojne wejście do wiecznego Królestwa Boga i że ich obecną misją jest rozwijanie i doskonalenie samych siebie oraz innych w podobieństwie Chrystusowym, świadczenie światu o Bogu i Chrystusie oraz przygotowanie się do dzieła błogosławienia wszystkich rodzin ziemi w przyszłym ziemskim Królestwie (Rzym. 12:2; Fil. 2:12; Gal. 5:22,23; 2 Piotra 1:5-11; 3:18; Jana 18:37; Dz.Ap. 1:8; 1 Kor. 9:16; 2 Tym. 4:2).

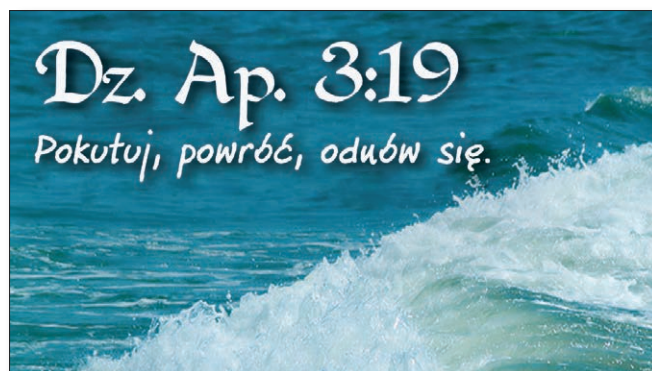
Że Jezus jest zadośćuczynieniem za grzechy Kościoła i świata; że Wiek Ewangelii jest dniem sądu Kościoła; że Bóg wyznaczył Tysiącletni Dzień, w którym „będzie sądził świat w sprawiedliwości” i w którym szatan będzie związany; że chociaż nikt z rodu Adama nie otrzyma drugiej szansy, każdy z nich będzie miał jedną pełną, wolną, sprawiedliwą sposobność otrzymania życia wiecznego przez Chrystusa czy to w tym życiu, czy po wzbudzeniu z umarłych (1 Jana 2:2; 1 Piotra 4:17; Dz.Ap. 17:31; 2 Piotra 3:7,8; Obj. 20:2-7,12,13; Jana 5:28,29, RV; Dz.Ap. 24:15; 1 Tes. 4:13,14).

Że Ewangelia była głoszona Abrahamowi w słowach „w tobie będą błogosławione wszystkie narody”; że Chrystus, Głowa i Ciało, jest wielkim potomstwem Abrahama (że reszta Boskiego ludu jest podrzędnym potomstwem), przez które „wszystkie narody ziemi będą błogosławione”; że to błogosławieństwo zbawienia dla świata nastąpi podczas Drugiego Adwentu Jezusa, w „czasach naprawienia wszystkich rzeczy”, kiedy Królestwo Boże będzie ustanowione na ziemi (1 Moj. 12:3; Gal. 3:7-9,16,29; Efez. 1:22,23; Dz.Ap. 3:19-23; Mat. 6:10; Obj. 22:17).

Że obecnie żyjemy w „czasie końca” z jego nie-spotykanym „czasem ucisku”, Epifanią, czyli Apokalipsą, okresem, w którym Jezus objawia Siebie w Swym Drugim Adwencie; że On obecnie obala władzę szatana; że Jego panowanie pokoju i sprawiedliwości ma być wkrótce ustanowione; i że powrót

Izraela do swej ojczyzny poprzedzi początek Jego Tysiącletniego Pośredniczącego Panowania (Dan. 12:1,4,9,10; Mat. 24:21; 2 Tym. 4:1; Sof. 3:8,9; Dan. 2:35,44; Amosa 9:11-15; Obj. 11:15; 21:1-8).

Kiedy całe przedtysiącletnie potomstwo Abrahama składające się ze wszystkich pięciu przedrestytucyjnych poświęconych klas: Maluczkiego Stadka, Starożytnych Godnych, Wielkiej Kompanii, Młodych Godnych i Poświęconych Obozowców Epifanii – symbolizowanych przez Syon, Morię, Akrę, Bezetę i Ofel – zostanie skompletowane, będzie szczególnym narzędziem pomocy niewybranym na drodze Świętości; Bóg wywyższy ich w tym celu.

Podczas Tysiącletniego Pośredniczącego Panowania naszego Pana, przy współdziałaniu podrzędnych przedrestytucyjnych poświęconych klas, szatan zostanie związany oraz odsunięty od ziemi i nie będzie już w stanie zwodzić ludzi. Chrystus będzie dzierżył pełnię władzy, skłaniając ludzi do sprawiedliwości (Obj. 20:1-3; Ps. 72:8). Błąd zostanie usunięty z ziemi, a prawda zapanuje wszędzie (Iz. 25:7; 11:9). Grzech zostanie usunięty, a sprawiedliwość będzie wprowadzona na tron (Iz. 25:7; 62:12). Ludzkość zostanie uwolniona spod wyroku śmierci i otrzyma sposobność uzyskania pełnej wolności pod każdym względem (Rzym. 8:21). Ludzki smutek ustąpi miejsca powszechnej radości (Izaj. 35:10). Wojny ustaną i wszędzie zapanuje pokój (Izaj. 2:4; 9:7). Sprawiedliwi nie będą już dłużej prześladowani, lecz wszędzie będą wywyższani za swą sprawiedliwość (Izaj. 25:8; 72:7). Żli ludzie nie będą już wywyższani, lecz będą upokorzeni i karani w celu reformowania (Mal. 3:15; Izaj. 26:9; Ps. 37:35,36). Nie będzie już fałszywych religii, a jedna prawdziwa religia zostanie wszędzie przyjęta (Izaj. 65:15; 60:14,15; Sof. 3:9). Nie będzie już uciskających rządów, a sprzyjający rząd Chrystusa będzie błogosławił i pomagał wszystkim (Izaj. 60:12; Ps. 72:12-14). Ludzie nie będą już pracować na próżno ani wykonywać uciążliwej pracy, lecz każdy będzie miał powodzenie w swych przedsięwzięciach (Izaj. 65:23; 60:17). Wówczas nie będzie już wyzysku i ubóstwa, lecz każdy w spokoju będzie się cieszyć swymi posiadłościami (Izaj. 65:22; Mich. 4:4). Usunięcie powyższych rodzajów zła oraz udzielenie wyżej wymie-

nionych błogosławieństw przyniesie ulgę ludzkości od niedostatków jakie sprowadziło przekleństwo. Dostrzegamy, że Tysiącletnie Panowanie Chrystusa ma na celu uwolnienie ludzkości od wszystkich jej obecnych niedostatków spowodowanych przez przekleństwo.

Jehowa jest Bogiem wszelkiej prawdy i słusznych zasad i ma upodobanie w objawianiu nam Swej prawdy i jej zasad. Bóg Jehowa jako Ojciec daje Swym dzieciom ćwiczenia fizyczne, jak również ćwiczy ich serce i umysł. On wymaga, abyśmy mieli taki charakter, z którym On może mieć społeczność. On zaprasza nas, abyśmy byli Jego przyjaciółmi i rozwijali wzajemną przyjaźń z Nim. Przyjaźń rozwija się między podobnymi sercami i umysłami, lecz ona nigdy nie może być doświadczana przez jedną osobę. Potrzeba przynajmniej dwóch osób jako jej posiadaczy, ponieważ przyjaźń jest wzajemnym szacunkiem żywionym przez podobne umysły i serca. Przyjaźń jest zaletą, która wymaga przynajmniej dwóch osób, zanim w ogóle może być przejawiana. Kiedy Bóg Sprawiedliwości ukończy szczególne powołanie do usprawiedliwienia i poświęcenia pod za-

rysami zbawienia wyborczego, wówczas cały świat ludzkości zostanie zaproszony przez zmartwychwstanie, jak jest obiecane w Ew. Jana 5:28,29: „Nie dziwujcie się temu; boć przyjdzie godzina, w którą wszyscy co są w grobach, usłyszą głos Jego; i pójdą ci, którzy dobrze czynili, na powstanie żywota, ale ci, którzy źle czynili, na powstanie sądu.” W Dziejach Apostolskich 3:19 czytamy: „Przeto upamiętajcie i nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze”; werset 20: „Aby nadeszły od PANA czasy ochłody i aby posłał przeznaczonego dla was Chrystusa Jezusa”; werset 21: „Którego musi przyjąć niebo aż do czasu odnowienia wszechrzeczy, o czym od wieków mówił Bóg przez usta świętych proroków Swoich.” Tak, po Wieku Tysiąclecia pomiędzy Bogiem i całą ludzkością będą takie życzliwe chęci, dzięki którym będą oni trwać we wzajemnej życzliwości itp. po tym, gdy mając pełną sposobność, udowodnią, że są godni wiecznego życia i będą nim nagrodzeni, a wszyscy inni zostaną zniszczeni. Zatem trwajmy w modlitwach o ten chwalebny dzień.

BS '15, 37-43

DWA KIELICHY

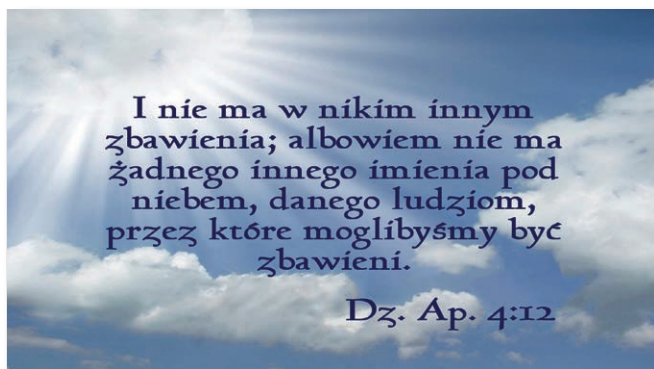
„Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha diabelskiego” (1 Kor. 10:21).

APOSTOŁ Paweł wymienia tutaj tylko dwa kielichy – kielich Pański i kielich diabelski. Każdy kto chce mieć życie wieczne, musi pić z kielicha Pańskiego. „A wzięwszy kielich i podziękowawszy, dał im, mówiąc: Pijcie z tego wszyscy; albowiem to jest krew Moja nowego testamentu, która się za wielu wylewa na odpuszczenie grzechów” (Mat. 26:27,28). Ustanawiając Pamiątkę Swojej śmierci Pan wyjaśnił, że Jego kielich, owoc winorośli, reprezentuje krew, czyli życie – nie życie zachowane, lecz wylane, oddane, złożone – życie ofiarowane. To oznacza, że to życie było wylane na odpuszczenie grzechów i że wszyscy, którzy chcą należeć do Niego, muszą pić z tego kielicha, muszą przyjąć Jego ofiarę – muszą przyswajając ją przez wiarę. Oni mogą otrzymać życie tylko z tego źródła (Jana 6:53-57).

List do Rzymian 3:20 oświadcza: „Przeto z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwione żadne ciało przed oblicznością Jego, gdyż przez zakon jest poznanie grzechu.” Nikt nie będzie twierdził, że jest życie wieczne poza Chrystusem ani oświadczał, że życie jest wynikiem posłuszeństwa Prawu Zakonu lub mówił, że wiara w jakiegoś wielkiego nauczyciela i posłuszeństwo jego instrukcjom będzie z tym równoznaczne i przyniesie życie wieczne. Nie ma żadnej innej drogi do osiągnięcia życia wiecznego, jak tylko przez zasługę krwi Jezusa przelanej jako cena okupu za cały świat. „Nie masz żadnego imienia pod niebem danego ludziom, przez które byśmy mogli być zbawieni” (Dz.Ap. 4:12).

Tak, „Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism” (1 Kor. 15:3). On „na małą chwilę mniejszym [trochę niższym, KJV] stał się od Aniołów ... przez [w celu, KJV] ucierpienie śmierci [która jest zapłatą za grzech, Rzym.6:23; 5:21] ... aby z łaski Bożej za wszystkich śmierci skosztował” (Żyd. 2:9). Jak Adam zgrzeszył dobrowolnie (1 Tym. 2:14) i sprowadził śmierć na siebie i ludzkość znajdującą się w jego biodrach (Rzym. 5:12-21; 1 Kor. 15:22), tak Jezus „stał się ciałem” (Jana 1:14) i „wylał na śmierć duszę Swoją”, „położywszy ofiarą za grzech duszę Swą” (Izaj. 53:12,10), jako okupową cenę, równoważną cenę za Adama i ludzkość znajdującą się w jego biodrach

gdy zgrzeszył. Zatem „...Człowiek Chrystus Jezus, który samego Siebie złożył jako okup za wszystkich, aby o tym świadczono we właściwym czasie” (1 Tym. 2:5,6) – Kościołowi było świadczane podczas Wieku Ewangelii (1 Piotra 4:17), a światu w nadchodzącym Tysiącletnim Dniu Sądu (Dz.Ap. 17:31; Izaj. 26:9; 2 Piotra 3:7,8).

Przywilej picia wody życia zostanie zaofiarowany każdemu z rodu Adama „we właściwym czasie”. Nikt nie może uzyskać wiecznego życia jak tylko przez Chrystusa, Odkupiciela i postanowionego Życiodawcę oraz prawdę, dającą nam przywilej okazywania wiary i posłuszeństwa, która jest nazwana „wodą życia” i „chlebem życia” oraz przez uchwycenie się życia wiecznego” (Jana 4:14; 6:32-35,54). Podczas Wieku Ewangelii wielu usłuchało miłującego zaproszenia Mistrza: „Kto pragnie, niech do Mnie przyjdzie a pije” (Jana 7:37). Po tym gdy zamierzenia Wieku Ewangelii (wybór Kościoła, Oblubienicy Chrystusa – Dz.Ap. 15:14) zostaną zrealizowane i Królestwo Boże będzie ustanowione na ziemi wraz z panowaniem pokoju (Mat. 6:10; Izaj. 2:2-4), wypełni się Obj. 22:17: „Duch i oblubienica mówią: Przyjdź! A kto słyszy, niech rzecze: Przyjdź! A kto pragnie, niech przyjdzie; a kto chce, niech bierze wodę życia darmo”.

„A tymi na drodze są ci, którzy wysłuchali; potem przychodzi diabeł i wybiera słowo z serca ich, aby nie uwierzyli i nie byli zbawieni”. (Łuk. 8:12)

Bóg Jehowa w Swej łaskawości dostarczył okup za wszystkich przez Chrystusa. Jednak musimy też być świadomi kielicha diabelskiego! Szatan i jego demony oferują ludzkości zupełnie inny kielich – nie kielich życia, lecz kielich śmierci. Czynnikiem, którym się posługuje nie jest wiara, lecz niewiara. Szatan „...bóg świata tego zaślepił umysły, niewierzących, aby im nie świeciło światło ewangelii o chwale Chrystusa, który jest obrazem Boga” (2 Kor. 4:4). On zaślepia ich umysły przez niewiarę, niewiedzę i przesady. On ma „władzę śmierci” (Żyd. 2:14), a przez oszustwo i fałsz sprowadził wyrok śmierci na całą ludzką rodzinę (1 Moj. 3:4). „Wyście z ojca diabła,

i pożądlivości ojca waszego czynić chcecie; on był mężobójcą od początku, i w prawdzie nie został, bo w nim prawdy nie masz; gdy mówi kłamstwo, z swego własnego mówi, iż jest kłamcą i ojcem kłamstwa” (Jana 8:44). „Kto czyni grzech, z diabła jest; gdyż od początku diabeł grzeszy” (1 Jana 3:8).

Podczas Wieku Ewangelii „... ciasna [trudna] jest brama i wąska droga, która prowadzi do żywota; a mało ich jest, którzy ją znajdują”; lecz „przestronna jest brama i szeroka droga, która prowadzi na zatracenie, a wiele ich jest, którzy przez nią wchodzi” (Mat. 7:14,13). Tak jak niemożliwa jest podróż na północ i na południe w tym samym czasie lub podróż dwiema drogami prowadzącymi w przeciwnych kierunkach, tak samo, jak mówi nam nasz werset, niemożliwe jest picie kielicha Pańskiego i kielicha diabelskiego w tym samym czasie. „Nikt nie może dwom panom służyć”, których interesy są sprzeczne w tym samym czasie (Mat. 6:24).

Tylko kielich Pański gwarantuje życie wiernym, a ci, którzy piją z kielicha Pańskiego i oddają swoje życie dla Niego, są nauczani i prowadzeni przez Niebiańskiego Ojca i mają zapewnienie bezpieczeństwa, że ich duchowe życie jest w Boskich rękach, z których żadne stworzenie nie może ich wyrwać (Ps. 32:8; Jana 10:28,29; Rzym. 8:35-39); lecz ci, którzy piją z kielicha diabelskiego i służą szatanowi i jego sprawie, są nauczani przez zwodzące duchy: „A duch jawnie mówi, iż w ostateczne czasy odstąpią niektórzy od wiary, słuchając duchów zwodzających i nauk diabelskich” (1 Tym. 4:1). Psalm 31:16 oświadcza: „W rękach Twoich są czasy moje; wyrwijże mię z ręki nieprzyjaciół moich, i od tych, którzy mię prześladują”. Z powodu prowokowania przez „...serca złe i niewierne, któreby odstępowało od Boga żywego” (Żyd. 3:12) ich życie jest niczym grą hazardową, bardzo niepewne.

W całej Biblii szatan jest przedstawiany jako wielki wróg ludzkości; a w swych działaniach współpracuje on z zastępami niewidzialnych duchowych istot, a wszystkim im przyświeca jeden wspólny cel, mianowicie przeszkadzanie ludowi Bożemu w czynieniu ich powołania i wyboru pewnym oraz utrudnianie innym w staniu się ludem Bożym. „A tymi na drodze są ci, którzy wysłuchali; potem przychodzi diabeł i wybiera słowo z serca ich, aby nie uwierzyli i nie byli zbawieni” (Łuk. 8:12, NP). Te złośliwie usposobione istoty są różnie określane w Piśmie Świętym, jako „diabły”, „duchy nieczyste”, „złe duchy”, „duchy kłamliwe”, „duchy zwodzące”, „aniołowie, którzy zgrzeszyli”. Ewangelia Mateusza 8:28 (NP) mówi: „Zabiegli mu drogę dwaj opętani, wychodzący z grobów, bardzo groźni, tak iż nikt nie mógł przechodzić tą drogą”, a Mat. 12:45 (NP) podaje: „Wówczas idzie i zabiera z sobą siedem duchów innych gorszych niż on.”

One opętują lub opanowują ludzkie istoty, używając języka i głosu tych biednych osób do wyrażania swych własnych kłamliwych oszustw. Ewangelia Mateusza 4:24 (NP) mówi: „I rozeszła się wieść o nim [o Jezusie] po całej Syrii. I przynosili do niego wszystkich, którzy się źle mieli i byli nawiedzeni różnymi chorobami i cierpieniami, opętanych, epileptyków i sparaliżowanych, a on uzdrawiał ich” (również Łuk. 8:2; Dz.Ap. 16:16-18). Biblia wielokrotnie mówi o szatanie, że jest ich „księciem” lub przywódcą. Ponadto Biblia mówi, że oni są autorami wielu z istniejących fałszywych doktryn i zapewnia, że przez wiarę w te fałszywe doktryny i ich nauczanie lud Pański może nieświadomie łączyć się z tymi duchami. Sam ten fakt powinien być dostatecznym powodem, dla którego lud Pański powinien mieć się na baczności przed łączeniem się z nimi. „Nikt nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego będzie miał w nienawiści, a drugiego będzie miłował; albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi; nie możecie Bogu służyć i mamonie” (Mat. 6:24). „A Duch jawnie mówi, iż w ostateczne czasy odstaną niektórzy od wiary, słuchając duchów zwodzących i nauk diabelskich” (1 Tym. 4:1). „Owszem powiadam, iż to, co poganie ofiarują, diabłom ofiarują a nie Bogu; a nie chciałbym, abyście byli uczestnikami diabłów. Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha diabelskiego; nie możecie być uczestnikami stołu Pańskiego i stołu diabelskiego” (1 Kor. 10:20,21).

BÓG NIE POZWALA NA PODWÓJNE OBYWATELSTWO.

„Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha demonów; nie możecie być uczestnikami stołu Pańskiego i stołu demonów”.

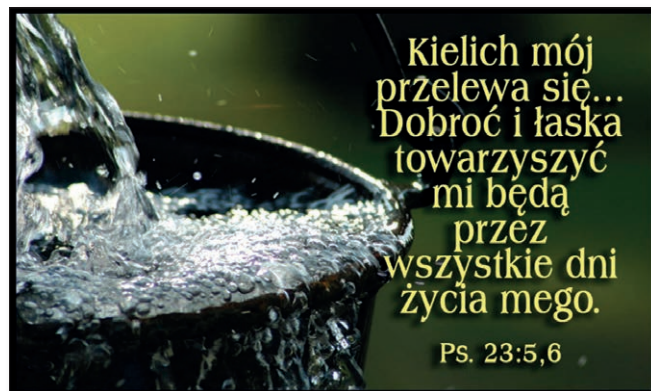

1 Kor. 10:21,22

Kielich diabelski zazwyczaj wygląda bardzo atrakcyjnie. Dopiero wtedy, gdy zostaje wypity do dna, ujawniają się jego gorzkie ostateczne skutki. Zewnętrznie błyszczą nadziejami ziemskiego bogactwa, pychy, samowyywyższenia i przyjmowania „chwały jedni od drugich”. Aby osiągnąć te nadzieje poświęca się czas, talenty i wpływy dla gorzkiego i pełnego rozczarowania celu. W rzeczywistości jest to kielich odurzenia, kielich oszustwa i złudzenia, którego okropna moc prowadzi do śmierci. „Niejedna droga zda się człowiekowi prosta, lecz w końcu prowadzi do śmierci” (Przyp. 16:25, NP).

Apostoł dobrze mówi: „Iż to, co poganie [niewierzący świat] ofiarują, diabłom ofiarują a nie Bogu; a nie chciałbym, abyście [wierzący, chrześci-

anie] byli uczestnikami diabłów [mieli społeczność z demonami, NP]. Nie możecie pić kielicha Pańskiego i kielicha diabelskiego; nie możecie być uczestnikami stołu Pańskiego i stołu diabelskiego” (1 Kor. 10:20,21).

Innymi słowy, nie możemy mieć udziału w duchu tego świata, duchu samolubstwa, ambicji, pychy i duchu ofiarowania naszego życia tym haniebnym celom i w tym samym czasie mieć w sobie ducha Chrystusa, który jest niesamolubny, pokorny, zapierający się siebie i z zadowoleniem ofiarujący swe ziemskie ambicje w służbie dla Tego, który kupił nas Swą własną drogocenną krwią. Nie możemy mieć w sobie jednocześnie tych dwóch usposobień, ponieważ jedno z nich jest przeciwne i wrogie wobec drugiego.

Nasz wielki Bóg Jehowa mówi ponownie przez Jakuba 1:7,8: „Bo niechaj nie mniema ten człowiek, aby co miał wziąć od Pana. Mąż umysłu dwoistego jest niestateczny we wszystkich drogach swoich.” Ponieważ to ostrzeżenie jest skierowane nie do świata, lecz do tych, którzy już zadeklarowali, że będą pić z Pańskiego kielicha, to ich obecny udział w kielichu diabelskim oznacza odwrócenie się od kielicha Pana. A jeśli niektórzy są tak pozbawieni rozsądku, że w swych umysłach zgadzają się, by w pewnej mierze uczestniczyć zarówno w kielichu Pańskim jak i diabelskim – w duchu Pańskim i duchu tego świata oraz demonów, w doktrynach Pańskich i doktrynach diabelskich, to mogą być pewni, że zbiiorą rozczarowanie!

Picie z kielicha szatańskiego stopniowo powoduje coraz większy niesmak w stosunku do kielicha Pańskiego, ponieważ jego niezdrowe i trujące dawki wkrótce osłabią duchowy zmysł smaku, osłabią duchowe zdrowie i spowodują nienormalne pragnienie tego, co nie jest dobre. Unikajmy picia z kielicha diabelskiego, ostatecznie prowadzącego do śmierci. Pijmy nieustannie, pilnie i wiernie z kielicha Pańskiego, ponieważ tylko on przynosi prawdziwy pokój i radość oraz błogosławieństwa życia na wieki. Rzeczywiście, jest to kielich błogosławieństwa!

BS '15, 43-46

DZIESIĘĆ WERSETÓW, KTÓRE MÓWIĄ NAM JAK MIŁOWAĆ

1. Słuchaj bez przerywania

Przyp. 18:13

Kto odpowiada, zanim wysłucha, zdradza swoją bezmyślność i naraża się na hańbę.

2. Mów bez oskarżania

Jak. 1:9

Niech brat ubogi chlubi się z wywyższenia swego.

3. Nie skąp w udzielaniu

Przyp. 21:26

Niesprawiedliwy jest zawsze chciwy, lecz sprawiedliwy daje i nigdy nie odmawia.

4. Nie ustawaj w modlitwie

Kol. 1:9

Dlatego i my od tego dnia, kiedy to usłyszeliśmy, nie przestajemy się za was modlić i prosić, abyście doszli do pełnego poznania woli Jego we wszelkiej mądrości i duchowym zrozumieniu.

5. Odpowiadaj nie sprzecząc się

Przyp. 17:1

Lepsza kromka suchego chleba i przy tym spokój, niż dom pełen mięsa, a przy tym kłótnia.

6. Dziel się szczerze

Efez. 4:15

Lecz abyśmy, będąc szczerymi w miłości, wzrastali pod każdym względem w Niego, który jest Głową, w Chrystusa.

7. Ciesz się nie narzekając

Filip. 2:14

Czyńcie wszystko bez szemrania i powątpiewania.

8. Ufaj bez wahania

1 Kor. 13:7

Wszystko zakrywa, wszystkiemu wierzy, wszystkiego się spodziewa, wszystko znosi.

9. Przebaczaj nie karząc

Kol. 3:13

Znosząc jedni drugich i przebacząc sobie nawzajem, jeśli kto ma powód do skargi przeciw komu: Jak Chrystus odpuścił wam, tak i wy.

10. Obiecuj nie zapominając

Przyp. 13:12

Przewlekłe oczekiwanie sprawia sercu ból, lecz życzenie spełnione jest drzewem życia.

BS '15, 46

CYTATY, KTÓRE SĄ PERŁAMI

Ktoś
modli się o to,
co ty uważasz,
że ci się
należy.

DZIESIĘĆ
PRZYKAZAŃ
NIE JEST
KWESTIĄ
WIELOKROTNEGO
WYBORU.

Inni ludzie mogą być
bardziej utalentowani,
wykształceni
lub doświadczeni,
lecz Boska łaska
może sprawić,
że pójdziesz tam,
gdzie sam nie
mógłbyś pójść.

DROGI BOŻE,
OBUDZIŁEM SIĘ,
JESTEM ZDROWY,
ŻYJĘ,
DZIĘKUJĘ CI.

Wzrost wiedzy i zrozumienia nie
jest wynikiem nowego światła,
raczej światło teraźniejszej
prawdy wzrasta przez cały czas.

**Bóg ma wielki plan
dla twojego życia
- zaufaj Mu.**

Bóg nie odsyła nikogo bez pomocy,
z wyjątkiem tych, którzy są zarozumiali.
Dwight L. Moody

BS '15, 46

UCZTA KRÓLA BALSAZARA (Lekcja 51)

PYCHA zawładnęła umysłem Nabuchodonozora i kazał on wzniesić wielki posąg w dolinie Dura, przedstawiający jego samego jako władcę ziemi, któremu wszyscy ludzie byli zobowiązani kłaniać się w postawie posłusznej czci! Gdyby lud uważał go za boga, wówczas byłby bardziej przekonany do okazywania mu posłuszeństwa. Lecz wśród ludu znajdowało się trzech Hebrajczyków, którzy odmówili skłonienia swych kolan. Nie uwzględniono ich religijnego oporu. Uznano, że oni lekceważą władcę Nabuchodonozora. Wielki piec został rozpalony siedmiokrotnie, czyli tak jak tylko było możliwe i wrzucono do niego trzech sług Bożych. Ludzie, którzy ich wrzucali, zostali pochłonięci przez płomień i zginęli. Gdy Nabuchodonozor i jego świta zaszli do pieca, zobaczyli trzy osoby nietknięte przez ogień, a wśród nich kogoś podobnego do Syna Bożego. Nabuchodonozor uznał Boga Hebrajczyków i rozkazał, aby wszyscy ludzie Go czcili. Chociaż obecny lud Boży może być poddany ogniستم próbom, to prawdopodobnie nie będzie palony w literalnych piecach. Niemniej jednak, Boska moc może zachować ich serca w każdym doświadczeniu.

Po tym doświadczeniu Nabuchodonozor popadł w obłąd i przez siedem lat żył tak jak zwierzę, jedząc trawę, po czym odzyskał władzę umysłową i oddał chwałę Bogu.

Po pewnym czasie miała miejsce uczta Balsazara, pojawił się napis na ścianie i nastąpił upadek Babilonu, kiedy to królestwo Medów i Persów, przedstawione przez srebro w posagu oraz przez niedźwiedzia w wizji Daniela, przejęło panowanie nad królestwami zarządzanymi wcześniej przez Babilon. Armia Cyrusa odwróciła bieg Eufratu, przeszła przez koryto rzeki i podbiła miasto, które uważano za niemożliwe do zdobycia.

W Księdze Objawienia Babilon jest symboliczną nazwą wielkiego systemu kościelnego. Jest napisane, że jego upadek nastąpi w wyniku wyschnięcia symbolicznej rzeki Eufrat, aby mogła zostać przygotowana droga dla królów „od wschodu słońca” – dla Królewskiego Kapłaństwa, którego Głową jest Chrystus. Rzecka przedstawia ludzi i bogactwo – Objawienie 17:15.

Pytania do Lekcji 51

1. Co zawładnęło umysłem Nabuchodonozora? Do czego go to doprowadziło? *
2. Czego wymagano od ludzi? *
3. Czy wszyscy ludzie robili to, co król rozkazał? Dlaczego nie? *
4. Co królewski rozkaz uczynił z tymi, którzy odmówili kłaniania się posągowi? Ilu było tych, którzy odmówili kłaniania się posągowi? *
5. Co stało się ze sługami, którzy wrzucali Hebrajczyków do pieca?
6. Co zobaczył król i jego świta, gdy zaszli do pieca? *
7. Co kazał zrobić król tym, którzy byli w ogniu? Dan 3:26. Czy trzej Hebrajczycy ufający Bogu Jehowie zostali nadszarpnięci przez ogień? *
8. Co powiedział Nabuchodonozor, gdy zobaczył tę demonstrację mocy Boga Jehowy? Co uczynił król z tymi trzema dzielnymi Izraelitami? Dan. 3:28,30 *
9. Jakiej lekcji możemy się nauczyć z tego historycznego opisu? Akapit 1 *
10. Co później stało się z królem Nabuchodonozorem? Dan. 4:19-37, Akapit 2
11. Co stało się podczas wielkiej uczty za panowania króla Balsazara? Co pojawiło się na ścianie? Dan. 5:1-5 *
12. Kto wyjaśnił to królowi? Dan. 5:14-24 *
13. Jak zinterpretował to Daniel? Dan. 5:25-29 *
14. Jak wypełniło się to proroctwo? Dan. 5:30,31, Akapit 3 *
15. Co reprezentuje Babilon w Objawieniu?
16. Jak zostanie obalony mistyczny Babilon? Akapit 4
17. Czy znasz jakieś fakty, które wykazałyby, że symboliczna rzeka Eufrat zaczyna wysychać? Wykłady Pisma Świętego, tom 2, str. 208,209 *
18. Czy w jakikolwiek sposób powinniśmy udzielać wsparcia wielkiemu Babilonowi, który został skazany przez Boga na zniszczenie?

*Pytania oznaczone gwiazdką są przeznaczone szczególnie dla dzieci.

BS '15, 47

Zainteresowanym polecamy naszą literaturę, którą można zakupić, pisząc na adres Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, ul. Dziewińska 40, 60-178 Poznań lub odwiedzając nasz sklep internetowy na stronie epifania.pl

